

Ischerning: Jeg skal ikke stille mig anderledes med Hensyn til denne Sag end at søge at vise, hvad der er det Eiendommelige ved den. Hvad er det, der har bragt mig til at omtale, hvad jeg har omtalt; det er ikke Indholdet af en Artikel i et Dagblad, der har bragt mig dertil — er der Noget, der har ladet Pressefriheden staae uhindret og uantastet, da tør jeg sige, at det er mig, saa at jeg ganske rolig kan høre paa enhver Vedbreidelse i den Henseende — men det er den Kjendsgjerning, der er indtraadt, at hvad der hidtil holdt sig indenfor Landets Grændser og søgte sin Understøttelse i Landets egne Kræfter, er gjennem Regjeringens Convoluter blevet sendt til Ublandet og gaaet over til et heelt nyt Publicum. Vi have jo tidligere Erfaringer for os, at man fra Ublandet har trængt ind paa os for at faae vore Institutioner forandrede og navnlig den frie Valgret, vi ere i Besiddelse af, og det, hvorom det derfor nu dreier sig, er, at Ublandet kommer til en klar Erkjendelse af, at vor Regjering ikke har sat noget Stempel paa de omhandlede Ytringer, at de ikke komme til at gaae ud som det, der af Regjeringen ansees for det Rette. Hvor skulde det falde mig ind mere her end noget andet Sted at gjøre mig til Talsmand for eller Angriber mod et Blad, fordi det skriver Noget om mig eller om nogen Anden? Har jeg nogensinde gjort det? Nei! Men jeg vilde forhindre, at Ublandet skulde alliere sig med indenlandske Magter om at kuldkaste, hvad der efter min Overbeviisning er det Høieste, vi have erholdt af politisk Frihed, nemlig vor frie Valgret, og derfor var det nødvendigt for mig at bringe Sagen paa Bane her — jeg er overbevist om, at jeg har gjort det i miide Udtryk. Det var nødvendigt at vise, at det umuligt kunde være Tilfældet, at Regjeringen participerede i det omhandlede Blads Betragtningssmaaade af vore indre Forhold, og det var derfor nødvendigt at stille Sagen saaledes, at Regjeringen enten maatte vedgaae, at den gjorde det — og saa havde vi Noget at holde os til — eller maatte vise denne Betragtningssmaaade fra sig. Naar man bebreider mig, at jeg har ført Sagen herind, da gjør man Uret, thi jeg kunde ikke føre Sagen noget andet Sted hen, og naar

man bebreider mig, at jeg har omtalt Pressen som en Industri, maa jeg ogsaa vise denne Vedbreidelse fra mig; thi jeg kunde i dette Tilfælde ikke tale om den anderledes; jeg var nødt til at betragte den som en Handelsgjenstand, for at faae vor Indenrigsminister til i denne Henseende at være Talsmand for os paa Industriens Vegne ligeoverfor den Minister, som forestaaer vore Handelsager. Saaledes ligger Sagen for. Det er mig fuldkommen ligegyldigt, om den eller den Journal siger det eller det om mig personlig; jeg tænker i den Henseende ligesom en vis Bager, der, da han bestandig blev angreben i et Blad — jeg troer, at det var „Naketten“ — sendte Redacturen en Kurv med Brød, da han meente, at Manden umuligt kunde skrive saaledes, naar han ikke var sulten; jeg veed meget godt, hvor suurt det er at faae Stof til at fylde de lange Spalter med. Men hvad jeg lægger Vægt paa, og hvad der har bragt mig til at føre Sagen frem her, er, at jeg vilde forhindre, at den franske Artikel, der gav Anledning til Omtalen, skulde blive et Middel til, at det Dagblad, der — det troer jeg Enhver vil indrømme — har stillet sig paa et skarpt Parti-standpunkt ligeoverfor en meget stor Deel af Bølgerebefolkningen her i Landet, skulde gaae ud i Verden som et Udtryk for Regjeringens Tanke med Hensyn til den samme Sag, og at dette da igjen skulde virke tilbage som et Tryk paa vor Udenrigsminister for at faae Valgretten indskrænket.

Der have De min fulde Mening om Sagen. Jeg skal ikke træde op og indtage nogen- somhelst personlig Stilling i denne Sag. Jeg skal overlade til Thinget at afgjøre, om man vil forhindre, at vi ligeoverfor Regjeringen benytte de faa Leiligheder, vi have til at forsvare vor Sag ligeoverfor Ublandet, eller om vi for at kunne gjøre det skulde have private Kampe om Udtalelser her i Thinget. Naar man har raadet mig at indrykke i et Blad de af mig brugte Ytringer, for at de der kunde blive Gjenstand for Undersøgelse ved Domstolene, vilde dette af mig være et stort Misgreb. Jeg har ikke udtalt, hvad jeg har udtalt, som Privatmand, men jeg har udtalt det her,